

[Arne Larsen.]

ikke tage særlig højtideligt, så det overrasker os ikke.

Direkte asocialt og med stor slagside er lovforslaget jo også derved, at det kun er de arbejdsløshedsforsikrede selv, som skal yde højere bidrag; arbejdsgiverbidraget har man ikke haft i tankerne, ikke tale om, at det skal forhøjes — det er også nok så karakteristisk for denne regering.

Man forstår vel af disse bemærkninger, at socialistisk folkeparti på det bestemteste afviser dette lønmodtagerfjendske forslag.

Kjær Rasmussen: Det er jo en gevaldig måde, regeringen har fundet at motivere spareforslagene på. For et par uger siden fortalte socialministeren os, at vi såmænd godt kunne lade de forældre, som har børn i vuggestuer, børnehaver og fritidshjem, betale noget mere, betale en større andel selv, det ville ikke betyde ret mange kroner.

Nu kommer arbejdsministeren så og præsenterer sine regnestykker for folketinget. Han forklarer os, at det årlige medlemsbidrag til dagpengene gennemgående svarer til lidt under 2 dages arbejdsløshedsunderstøttelse, og dette beløb vil arbejdsministeren nu have hævet til 2,25 gange dagpengenes størrelse, en forhøjelse, som vil komme til at udgøre godt og vel 1 øre pr. arbejdstime, og det er jo heller ikke et beløb, som lyder af ret meget.

Meningen med at udtrykke sig på den måde er selvfølgelig, at man skal få en fornemmelse af, at dette i virkeligheden drejer sig om håndører. Men sådan forholder det sig jo bare ikke, for ses nemlig regeringens spareforanstaltninger under ét, bliver det pludselig store udgifter, som væltes over på den almindelige befolkning.

Vi har sagt før, men vil da gerne gentage det, at vi anser denne politik for at være en usocial politik. Det er en politik, som går ud over de mennesker, der er helt afhængige af det offentlige sociale servicesystem, altså alle de mennesker, som ikke selv har råd til at betale for en privat pleje.

Vor ordfører sagde under finanslovdebatten, at han syntes, regeringen skulle prøve på at finde nogle indtægter i stedet for, og så påpegede han en lang række områder, hvor der var mulighed for, at staten kunne skaffe sig indtægter, hvis den ellers ville.

Jeg må henlede arbejdsministerens opmærksomhed på de bemærkninger, vor ordfører gjorde under finanslovdebatten. Hvis ministeren nemlig ville studere disse bemærkninger lidt, var det ikke nødvendigt for ham, tror jeg, at komme med et forslag af den art, han er kommet med her.

Det siger sig selv, at på det foreliggende grundlag kan vi ikke medvirke.

Hanne Reintoft: Også dette lovforslag er et af regeringens spareforsøg vendt mod befolkningen og her mod den gruppe arbejdere, der i forvejen har meget høje kontingenter at betale. Det er vendt netop mod den gruppe mennesker, der løber en stor risiko for arbejdsløshed — hver 10. arbejdsmand i Nordjylland går ledig for øjeblikket — på grund af regeringens økonomiske politik, og det bliver endnu værre, hvis vi kommer ind i fællesmarkedet.

Jeg har klart og tydeligt sagt, hvad vi mener om denne asociale form for udover skatter, afgifter, stigende priser og trusler mod dyrtidsreguleringen at læsse byrder på befolkningen på den måde. Det hele tager sig i og for sig meget fikst ud, det kan jeg godt se, det er små forhøjelser her og dér; men resultatet er en stadig sænkning af levestandarden, og det er en stadig sænkning af levestandarden netop for de befolkningsgrupper, der dårligst kan klare det. Man venter vel heller ikke fra regeringens side, at befolkningen ikke en dag vil reagere. Jeg ved godt, at man trøster sig evig og altid med det store tavse flertal. Men der kommer nok en dag, hvor tavsheden ophører.

Med hensyn til arbejdsløshedslovgivningen havde det vel nok været mere på sin plads at overveje at fremskaffe den fulde dækning for tabt arbejdsfortjeneste, som flere gange er stillet i udsigt, og som var en af forudsætningerne for det skæbnesvangre forlig, socialdemokratiet indgik med de borgerlige partier om at fjerne arbejdsanvisningen fra fagbevægelsen. Jeg forstod hr. Erling Dinesen i dag således, at man erkendte fallitten, man erkendte, at socialdemokratiet var blevet snydt. Partiet er blevet snydt. Det er LO-arbejderne, der betaler, og det kunne måske medføre, at man en anden gang gjorde sig visse overvejelser, inden man solgte fagbevægelsens velerhvervede rettigheder til de borgerlige.